

சுவேதாசுவதர உபநிஷத
விளக்கம்

7-40

7-40

இயற்றியவர்
ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தர்
ரிஷிகேசம்

செ. அனாதம்
24.12.81

சுவேதாசுவதர உபநிஷத விளக்கம்

Srikanthaluxmy. A
11/21, Inuvil West
Chunnakam

இயற்றியவர்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுவாமி சிவானந்தர்
ரிஷிகேசம்

~~7-36~~
7-40

(ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது)

பிரசுரிப்பு
ஆத்மஜோதி நிலையம், நாவலப்பிட்டி

Published by
Atmajothi Nilayam, Nawalapitiya.

All Rights Reserved for
The Divine Life Trust Society,
Rishikesh.

முதற் பதிப்பு — 1000 பிரதிகள்

அச்சுப்பதிவு :
ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

பதிப்புரை

சுவேதாசுவதரோபநிஷதம் ஆறு அத்தியாயம் கொண்ட ஒரு சுருக்கமான உபநிஷதம். அது கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தது. அது தன் பெயரை, அதனுள் அடங்கியிருக்கும் உண்மைகளைத் தம் சிஷ்யர்களுக்கு அறிவுறுத்திய ரிஷி சுவேதாசுவதரரிலிருந்து பெறுகிறது. சுவேதாசுவதர என்னும் பதம் தம் புலன்களை அடக்கிய ஒருவர் (சுவேத = தூய்மை + அசுவ = இந்திரியங்கள் அல்லது புலன்கள்) என்று பொருள்படுகிறது. இது ஆசிரியரின் கௌரவப் பட்டப் பெயராயும் இருக்கலாம் என்றும் கருதப்படுகிறது.

அது பொதுவாக முக்கிய உபநிஷதங்களாகக் கருதப்படுவதும், பிரம்ம சூத்திரத்திற்கு அடிப்படையானது என்பதும் மிகத் தொன்மை வாய்ந்த உபநிஷதங்களில் ஒன்றன்று. ஆயினும், அதுவும் பெரும் பாஷியகாரரின் கருத்தில் முக்கியத்துவமான அதிகார நிலைமை பெற்றுள்ளது. இதன் மந்திரங்கள் பாஷியகாரர் பலரால் தம் கொள்கைகளுக்கு மேற்கோளாகக் காட்டப் பட்டுள்ளன.

அது ஒரு குறிப்பிட்ட தத்துவ தர்சனத்தை ஆதரிக்கவில்லை. அதில் அத்வைதம், விசிட்டாத்வைதம், துவைதம் என்பவற்றுக்குச் சிந்தனைக் குகந்த பகுதிகள் உள. அது அத்வைதி அல்லது விசிட்டாத்வைதி அல்லது துவைதியாயிருக்கும்படி புகட்டவில்லை. அது ஆத்மானுபூதி அல்லது சிவானுபூதி அல்லது கடவுளானுபூதி அல்லது பிரம்மானுபூதி அடைகவென்றே பகவத்கீதையைப் போன்று அறிவுறுத்துகின்றது. அதிலுள்ள சூத்திரங்களில் வேதாந்த, சாங்கிய, யோகக் கருத்துக்கள் இடம் பெறுகின்றன. பகவத்கீதையிற் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் போன்று இவ்வுபநிஷத ஆசிரியரும் அது

உருவாக்கப்பட்ட காலத்தில் இருந்த பற்பல முரண்பா
டான தத்துவ சமயக் கொள்கைகளின் வேறுபாடுகளைப்
போக்கித் தொகுப்பு யோகம் அல்லது பூர்ணயோகம்
பயின்று, ஆத்மபோதம் அடையப் பெறுக என்று புகட்டு
கிறார்.

ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தர் சுவேதாசுவதர உபநிஷத்
தின் விளக்கத்தைத் தமது முக்கிய உபநிஷதங்களின்
சாரம் என்னும் ஆங்கில நூலின் 11-ம் அத்தியாயத்
தில் தந்திருக்கிறார். அதன் தமிழாக்கமே இந்நூல்.
தமிழன்பர் அனைவரும் இந்நூலை வாங்கிப் படித்துப்
பயன்பெறுவார்களாக.

— பிரசுரிப்போர்.

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம் ஒன்று

(i) முடிவான காரணம்	...	2
(ii) தெய்வீக சக்கரம்	...	2
(iii) கடவுள், உலகம், மனிதன்	...	5

அத்தியாயம் இரண்டு

தியானமுறை	...	7
-----------	-----	---

அத்தியாயம் மூன்று

அனுபூதி	...	11
---------	-----	----

அத்தியாயம் நான்கு

(i) பிரார்த்தனை	...	16
(ii) இரு பறவைகளின் உவமை	...	17
(iii) அமைதி வழி	...	18

அத்தியாயம் ஐந்து

மறைவான் உண்மை	...	21
---------------	-----	----

அத்தியாயம் ஆறு

விடுதலைக்கு வழி	...	23
-----------------	-----	----

சுவேதாசுவதர உபநிஷத விளக்கம்

1. இவ்வுபநிஷதம் கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்திற்கு உரிமையாயிருக்கிறது. அது தன் பெயரை அதனுள் அடங்கியிருக்கும் உண்மையைத் தம் சிஷ்யர்களுக்கு அறிவுறுத்திய ரிஷி சுவேதாசுவதரரிருந்து பெறுகிறது. அது வேதாந்த, சாங்கிய, யோகக் கொள்கைகளின் ஒரு கலவையைத் தருகிறது.

2. இவ்வுபநிஷதத்தில் சிவன் அல்லது உருத்திரன் உலகின் படைப்போன், காப்போன், அழிப்போன் என்று கூறப்படுகிறது. அவனே இவ்வுலகின் ஆதிகாரணமும் நிமித்தகாரணமும். அவன் பரப்பிரஹ்மனென அங்கீகரிக்கப்படுகிறான்.

ஓம் ஸஹ நாவவது | சஹநௌபுநக்து |
சஹவீர்யம் கரவாவஹை |
தேஜஸ்விநாவதீதமஸ்து | மாவித்விஷாவஹை ||
ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ||

ஓம். பிரஹ்மன் குரு சிஷ்யராகிய எம் இருவரையும் காப்பாற்றுவானாக. அவன் எம் இருவரையும் முக்தி இன்பத்தை நுகரச் செய்வானாக. யாம் இருவரும் திருநூல்களின் உண்மைக் கருத்தை யறிவதற்கு முயல்வோமாக. எம் கல்வி ஊக்கமுள்ளதாயும் பயனுள்ளதாயும் இருக்குமாக. யாம், ஒருவர் மற்றையவருடன் ஒருகாலும் சச்சரவு செய்யாதிருப்போமாக.

ஓம் அமைதி! அமைதி!! அமைதி!!!

அத்தியாயம் ஒன்று

(i) முடிவான காரணம்

3. “காரணம் யாது? அது பிரஹ்மனா? எங்கிருந்து, எதற்காக யாம் பிறந்திருக்கிறோம்? யாரால் யாம் சீவிக்கிறோம்? எங்கு யாம் முடிவாகத் தங்குகிறோம்? இன்ப துன்பங்களில் யாரால் ஆட்சி செய்யப்பட்டு, பற்பல நிலைமைகளில் யாம் சீவிக்கிறோம்? ஓ நீவீர், பிரஹ்ம ஞானிகளே!” என்று பிரஹ்ம விசாரகர் தங்களுக்குள் உரையாடுகிறார்கள்.

4. காலம், சுவபாவம், விதி அல்லது கட்டாயத் தேவை அல்லது வாய்ப்பு அல்லது பூதங்கள் அல்லது சடப்பொருள் அல்லது ஒரு கருப்பை அல்லது ஓர் ஆண் இவையோ அல்லது இவற்றின் சேர்க்கையே” முதற் காரணமாகக் கணிக்கப்படமுடியா. ஏனெனின், ஆத்மனின் உளதாம் தன்மையால், ஜீவன் (தனியான்மா) இன்ப துன்பத்தின் ஆட்சியிலிருப்பதால் அதுவும் சுதந்திரமற்றது.

5. தியானம் பயின்றவர்கள் கடவுட்சக்தி (தேவாத்ம சக்தி) யைப் படைப்பின் காரணமாக உணர்ந்தார்கள் அல்லது கண்டார்கள். அது கடவுளது சொந்தக் குணங்களில் மறைந்திருக்கிறது. அதுவே மேற் கூறப்பட்ட காரணங்கள் அனைத்தையும் காலதத்துவம் தொடக்கம் ஜீவாத்மா வரைக்கும் ஆட்சி செய்கிறது.

(ii) தெய்வீக சக்கரம்

6. யாம் கடவுளை ஒரு சக்கரமாக அறிகிறோம். அது பதினாறு எல்லைக் கூறுகளுடன் கூடிய முக்கூறுன குழாய்ப் பட்டையுடைய ஒரு வெளி வட்டமும் ஐம்பது ஆரங்களும் இருபது எதிர் ஆரங்களும் எண்பகுதிகள் கொண்ட

ஆறு தொகுதிகளும் வைத்திருக்கிறது. அது பற்பல வடிவங்களுடைய ஒரு கயிற்றை யுடையது. அது மூவேறு பாதைகளை யுடையது. அது ஈர் இயங்குதல் மூலம் ஒரு சுழலுதல் உடையது.

7. இவ்வுலகின் சக்கரமாகக் கடவுள் தியானிக்கப் படுகிறார். இச் சக்கரத்தின் சுற்றுக்கோடு மாயை.

8. முக்குழாய்ப் பட்டைகளாவன: சத்துவம், இராஜ சம், தாமதம் என்னும் முக்குணங்கள் அல்லது காலதேச காரணம்.

9. பதினாறு எல்லைக் கூறுகளாவன: ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, மனம், தூல பூதம் ஐந்து என்னும் பதினாறு விகாரங்கள் (விக்ரிதிகள்).

10. ஐம்பது ஆரங்களாவன: (அ) தமஸ், மோகம், மகாமோகம், திமிரம் (இருள்) அந்தத் திமிரம் (நிறை இருள்) என்னும் ஐவகை அஞ்ஞானம், (ஆ) இருபத் தெண்ஏலாநிலைகள், (இ) நவதுஷ்டிகள் அல்லது திருப்திகள், (ஈ) தர, சுதர, தரயந்தி, பிரமோத, பிரமோதித, பிரமோதமன, ரம்யக, சற்பிரமோதித என்னும் எண் சித்திகள் அல்லது நிறைவுகள்.

11. இருபது எதிர் ஆரங்களாவன: பத்துப்புலன்களும் அவற்றின் பத்து விடயங்களும்.

12. எண்பகுதிகள் கொண்ட ஆறு தொகுதிகள்: (1) ஐம் பூதங்கள், மனம் நுண்ணறிவு, அகங்காரம் என்னும் எண்மடங்கான சாங்கிய பிரகிருதியின் ஆக்குவோர், (2) வெளித்தோல், உட்தோல், இரத்தம், சதை, கொழுப்பு, எலும்பு, மச்சை (எலும்புச் சோறு அல்லது பித்து), விந்து என்னும் உடம்பின் எண் கூறிய லான பகுதிகள் அல்லது தாதுக்கள், (3) அணிமா, மஹிமா முதலிய அஷ்டசித்திகள் அல்லது எண் அதி

மானுட ஆற்றல்கள், (4) தர்மம், அதர்மம், ஞானம், அஞ்ஞானம், வைராக்கியம், அவைராக்கியம், ஐஸ்வர்யம், அநைஸ்வர்யம் என்னும் எண் மனநிலைகள் (பாவங்கள், (5) பிரம்மா பிரஜாபதி, தேவர், கந்தர்வர், யக்ஷர், இராக்ஷசர், பிதிர், பிசாசுகள் என்னும் எண் தேவதைகள், (6) கண்ணோட்டம், தன்னடக்கம், அழக் காறினமை, தூய்மை, சோர்வின்மை, மங்களம், தரித் திர மின்மை, ஆசையின்மை என்னும் எண் ஆன்ம அறிவுகள்.

13. மூவழிகள் ஆவன: அறம், மறம், ஞானம், கயிறு என்பது காமம் அல்லது ஆசை. சுழலுதல் என்பது மயக்கம். ஈர் இயங்குதல் என்பன பாவ புண்ணியம் அல்லது இன்பதுன்பம்.

14. யாம் கடவுளை வளைவாகவும் வேகமாகவும் பாய் கிற ஐயுற்றுள்ள நதியாக அறிகிறோம். அதன் அலைகள் ஐம்பிராணன்கள் அல்லது உயிர் மூச்சுகள். அதன் மூல ஆற்று ஐவிதக்காட்சி, அது ஐந்து நீர்ச்சுழிகளை வைத் திருக்கிறது. அது ஐவித துன்பத்தின் வேகத்தால் செலுத்தப்படுகிறது. அது ஐவித துன்பத்தால் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. அது ஐந்து மாறுதல்களை அல்லது கிளைகளை உடையது.

15. ஐம்புலன்களும் ஐந்து அருவிகளைக் குறிக்கின்றன.

ஐம் பிராணன்களும் அலைகளைக் குறிக்கின்றன:

சப்தம், பரிசம் முதலிய ஐம்புல விடயங்கள் நீர்ச் சுழிகள் என்றழைக்கப்படுகின்றன; ஏனெனின், ஜீவாத் மாக்கள் அவற்றுள் அழுக்கப்படுகின்றன.

ஐவிதத் துன்பங்களாவன: கருப்பையில் இருப்பு, பிறப்பு, வயோதிபம், நோய், மரணம் முதலியவற்றிலி ருந்து எழும் துன்பம்.

16. தானும் பரம ஆள்வோனும் வேருனவை, தனியானவை யென்று எண்ணும்போது பிரஹ்ம அநந்த சக்ரத்தில் வசித்து ஓய்வெடுக்கும் யாத்திரிக ஆன்மா அல்லது பிறப்பெடுக்கும் ஆன்மா விரைவாகச் சுழற்றப் படுகிறது. அது பரமான்மாவால் ஆசீர்வதிக்கப்படும்போது அல்லது ஆதரிக்கப் படும்போது அழிவின்மை அடைகிறது.

17. இதுவே பரப்பிரஹ்மம் என்று உண்மையிற் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனில் மும்மை உண்டு. அது நிலையான ஆதாரம். அது அழிவற்றது. அங்கு இருப்பதை அறிவதனால் பிரஹ்ம ஞானிகள் பிரஹ்மத்திற் பற்றுறுதியுடையவர்களாகி, அதனில் ஐக்கியமடைந்து பிறப்பிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறார்கள்.

18. மும்மையாவன: உலகம், ஜீவாத்மா, பரமாத்மா. மும்மையாவன: நுகர்வோன், நுகரப்படும் விஷயங்கள், பரமான்மா. அது நனவு, கனவு, ஆழ்ந்த உறக்க நிலைகளையும் குறிக்கலாம்.

(iii) கடவுள், உலகம், மனிதன்.

19. இறைவன் அழியக் கூடியதினதும், அழிவில்லாத தினதும், புலப்பாடானதினதும், புலப்பாடற்றதினதும் சேர்க்கையை உட்கொண்டிருக்கும் இவ்வுலகை ஆதரிக்கிறார். ஜீவாத்மா இறைவனை அறியாதிருக்கும் வரைக்கும் அது புலவின்பங்களிற் பற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அது நுகர்வோனாகிப் பந்தப்பட்டிருக்கிறது. அது இறைவனை அறியும்போது எல்லாத் தளைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கப்படுகிறது.

20. அறியும் இறைவனும் அறியா ஜீவாத்மாவும், சர்வ வல்லமையுள்ளவரும் வல்லமையற்றவனுமான இருவரும் பிறக்கவில்லை. நுகர்தலுடனும் நுகர்ச்சிப் பொருள்களுடனும் தொடர்புடைய, நுகர்வோனதும் நுகர்வின

தும் அனுபூதியை உண்டாக்குகிற அதுவும் (பிரகிருதியும்) பிறக்கவில்லை. இவையனைத்தும் பிரஹ்மமாக உணரப்படும்போது ஆத்மன் அநந்தமானதும் நிறைவானதும் செயலின்றியதும் (கருவி, கர்த்தா உணர்வின்றியதும்) ஆகிறது.

21. சடப்பொருள் அழியக் கூடியது. ஆனால் கடவுள் இறப்பற்றவர், அழிவில்லாதவர், அவரே, ஒரே கடவுளே, அழியக்கூடிய சடப் பொருளையும் ஜீவாத்மாக்களையும் ஆள்கிறார். அவரைத் தியானிப்பதனால், அவருடன் இரண்டறக் கலத்தலால் முடிவிலே கண்மாயங்கள் அனைத்தும் மாள்கின்றன.

22. 'கடவுள் ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தனாகள் அனைத்தும் அழிக்கப்படுகின்றன. துன்பம் அழிக்கப்பட்டு பிறப்பிறப்பின் ஒழிவுஉண்டு. அவரைத்தியானிப்பதனால் ஒருவன் உடல் அழிவின்போது சர்வ இறைவத்துவமாகிய மூன்றும் நிலையை அடைகிறான். அவனது ஆசைகள் அனைத்தும் திருப்தி செய்யப்பட்டு அவன் இரண்டற்ற ஒன்றாகிறான்.

23. இது ஒருவனின் சொந்த ஆன்மாவில் நித்தியமாய் இருப்பதாய் அறியப்படவேண்டும். அறிவதற்கு அதைவிடச் சிறந்தது யாதும் உண்மையாக இல்லை. ஒருவன் நுகர்தலையும் நுகர்ச்சிப் பொருளையும் நிர்வகிப்போனை அல்லது பரம ஆள்வோனையும் அங்கீகரிக்கும் போது அனைத்தும் சொல்லப்பட்டது. இதுவே மும்மடங்கான பிரஹ்மம்.

24. அனுபூதி என்பது ஏதோ ஒன்றைப் பெறுவதன்று. அது திரைகளைக் கிழிப்பதன் மூலம் அஞ்ஞானத்தை அழிப்பதனால், அஞ்ஞானம், ஆசை, வினை என்னும் மும் முடிச்சுகளைத் துண்டமாகத் துணிப்பதனால் ஒருவன் சொந்த அநந்த இயல்பை அறிவது மாத்திரமே.

25. எங்ஙனம் தீ கட்டையாகிய அதன் காரணத்தில் மறைந்திருக்கும்போது காணப்படுவதில்லையோ, ஆயினும் அதன் சூக்கும வடிவத்தின் அழிவு இல்லையோ, ஏனெனின் அது தேய்ப்பதனால் மீண்டும் கட்டையாகிய அதன் காரணத்தில் காணப்படுகிறதோ அங்ஙனமே ஓம் என்னும் புனிதமான அசையைத் தியானிப்பதனால் ஆத்மன் உடம்பிற் காணப்படுகிறது.

26. ஒருவனின் சொந்த உடம்பைக் கீழ் மரக்கட்டை அல்லது தேய்க்குந் தடியாகவும் ஓம் என்னும் அசையை மேல் தேய்க்கும் தடியாகவும் செய்து தியானமாகிய தேய்த்தல் அல்லது கடைதலைப் பயிவ்வதனால் ஒருவன் மறைந்திருப்பது போலுள்ள கடவுளை அனுபவ பூர்வமாக அறிவான்.

27. எங்ஙனம் எள்ளில் எண்ணெயோ, எங்ஙனம் தயிரில் வெண்ணெயோ, எங்ஙனம் ஆற்றுப்படுக்கைகளில் நீரோ, எங்ஙனம் மரக்கட்டையில் நெருப்போ, அங்ஙனமே ஆத்மனை, சத்தியத்தாலும் தவத்தாலும் (புலன்களையும் மனதையும் அடக்குவதால்) எவன் காண்கிறானோ அவனால் அது அவனுள்ளேயே காணப்படுகிறது.

28. பாலில் வெண்ணெய் போல் பொருட்கள் அனைத்தையும் வியாபிக்கும் ஆத்மன் ஆன்ம ஞானத்திலும் தவத்திலும் நிலைகொண்டிருக்கிறது. இதுவே, பிரஹ்மத்தைப் பற்றிய இரகசியக் கோட்பாடு, இதுவே, பிரஹ்மத்தைப் பற்றிய இரகசியக் கோட்பாடு.

அத்தியாயம் இரண்டு

தியான முறை

29. உண்மையை அனுபவபூர்வமாக உணர்வதற்கு முதலில் மனதையும் புலன்களையும் பிரஹ்மனில் ஒருமுகப்படுத்தி சவிதா பேரொளி விளக்கத் தரும் (ஞானத்)

தீயைத் தரிசித்து அதைப் பூமியிலிருந்து (பொதுவாகச் சடப்பொருள்களிலிருந்து) வருவிக்கட்டும்.

30. திவ்விய சவிதாவின் அருளால் யாம் ஒருமுகப் படுத்திய மனதுடன் பரமானந்தத்தை அடைவதற்கு ஊக்கமாக முயல்வோமாக.

31. சுவர்க்கம் அடையப் பயன்படும் புலன்களை வசப் படுத்திக் கொண்டு, சவிதா திவ்விய அநந்த ஒளியை வெளிப்படுத்துவதற்கு மனதாலும் நுண்ணறிவாலும் அவற்றைத் தூண்டட்டும்.

32. சர்வ வியாபக, அநந்த, அனைத்தும் அறியும் சவிதா (அந்தர்யாமி, உள்ளார்ந்த ஆன்மா) வின் மகிமை மகத்தானது. ஆள்வோனை அறிகிற ஒருவரே யாகக் கிரியைகளைப் பிராம்மணரைக் கொண்டு ஒழுங்குபடுத்தினார். அறிவர் மனதையும் நுண்ணறிவையும் ஆட்சி செய்து தியானம் பயில்வார்.

33. யான் உங்கள் தொன்மையான பிரம்மத்தைப் பயபக்தியுடன் வழிபடுகிறேன். என் செய்யுள்கள் சூரியன் போன்று தம் வழியில் வெளியே செல்கின்றன. அழிவற்றவரின் மைந்தர்கள் — சுவர்க்க மண்டலங்களில் வசிப்போர்களுங் கூட — உற்றுக் கேட்பார்களாக.

34. எங்கு தீ கொளுத்த அல்லது கடையப்படுகிறதோ, எங்கு காற்று அடக்கப்படுகிறதோ, எங்கு சோமரசம் பொங்குகிறதோ அங்கு மனம் பிறக்கிறது.

35. தீ ஆன்ம ஞானத்தைக் குறிக்கிறது.

36. தியானத் தறுவாயில் ஒருவர் மகிழ்ச்சி நுகர்கிறார். இது சோமரசத்தைப் பருகுவது.

37. சவிதாவின் அருளால் யாம் பண்டைப் பிரஹ்மனில் வசிப்போமாக. அங்கு நீ உன் மூலத்தை (பிரஹ்மனை) யடைந்தால் உன் முன்வினை உன்னைப் பந்தியாது.

38. பக்தியின்றிப் பிரஹ்மஞானத்தை அடைவதற்கு அத்தியாவசியமான அருளை நீ பெறமுடியாது.

39. உடலை நேர்நிலையில் வைத்து நெஞ்சையும் கழுத்தையும் தலையையும் நிமிர்த்தி நிறுத்திப் புலன்களையும் மனதையும் இருதயத்துக்குள் இழுத்து அறிவாளி பிரஹ்மனாகிய கட்டு மரம் அல்லது தோணியின் மூலம் பயங்கரமான உலக நீரோட்டங்களைக் கடக்க வேண்டும்.

40. மனிதனைப் பிறப்பிறப்பாகிய சமுத்திரத்துள் வீசியெறியும் ராக துவேஷம் (விருப்பு, வெறுப்புக்கள்), வாசனைகள் அல்லது சூக்கும ஆசைகள், திருஷ்ணை (வாஞ்சை) களே பயங்கரமான நீரோட்டங்கள்.

41. பிரஹ்மனாகிய கட்டு மரமே ஓம். ஓம் என் பதன் கருத்தில் தியானத்துடன் அதன் மானசிக ஜபம் ஒருவர் சம்சாரச் சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு, அதாவது பிறப்பாகிய வட்டங்களிலிருந்து விடுவிப்பதற்கு உதவிபுரியும்.

42. புலன்களை வசப்படுத்தி, சுவாசத்தை அடக்கியும் ஒழுங்குபடுத்தியும் உடலசைவைத் தடை செய்து, மூக்குத் துவாரங்கள் மூலம் மென்மையாகச் சுவாசித்துத் துர்க்குண குதிரைகள் பூட்டிய தேராகிய தம் மனதைத் தடுக்குமாறு கட்டுப்படுத்த வேண்டும்.

43. ஒருவர் தம் அப்பியாசங்களை மன ஒன்றிப்புடன் கூழாங்கல், தீ, காற்று, தூசி, ஈரம், அமைதி கலைக்கும் ஆரவாரம் இல்லாத, இயற்கைக் காட்சி கண்ணுக்குக் கவர்ச்சியாயும் உவப்பாயுமுள்ள, மன ஒன்றிப்புக்கு உதவியளிக்கும் கொடி வீடுகள், குடிசைகள், நீருற்றுகளுள்ள சமதளமான இடத்திற் செய்ய வேண்டும்.

44. யோகம் பயிலும்போது பணிப் படலம் அல்லது உறை பணி, புகை, சூரியன், தீ, காற்று, மின்மினி, மின்

னல், பளிங்கு, சந்திரன் போன்ற வடிவங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை பிரஹ்ம வெளிப்பாட்டுக்கு முன் நிகழ்கின்றன.

45. மண், புனல், அனல், வாயு, வானத்திலிருந்து எழும் ஐம்மடங்கான யோகப் பண்பு உண்டாக்கப்பட்ட போது யோகி யோகமாகிய அக்கினியால் வலிப்படுத்திய உடலைப் பெறுகிறான். அதனால் அவன் நோய், வயோதிபம் அல்லது மரணத்தினால் பாதிக்கப்பட மாட்டான்.

46. உடல் இலேசானதாயும் ஆரோக்கியமானதாயும் இருக்கும்போது அவன் பளபளப்பான தோற்றம், இன்குரல், நறுமணம் வைத்திருக்கும்போது, மலம் குறையும்போது, அவன் முதற்றரமான மனக் குவிப்புப் பெற்றிருக்கிறான் என்று அவர்கள் சொல்கின்றனர்.

47. எங்ஙனம் தூசியாற் கறைப்படுத்திய உலோகத் தகடு அல்லது கண்ணாடி சுத்தி செய்யப்பட்டபோது பிரகாசமாகப் பிரகாசிக்கின்றதோ அங்ஙனமே உருவம் அளிக்கப்பட்ட ஆன்மாவும் ஆத்ம உண்மையியல்பை உணரும்போது ஒருமையை உணர்கிறது, முடிவை அல்லது அடைவை அடைகிறது, துன்பத்திலிருந்து விடுவிக் கப்படுகிறது.

48. தன் ஆன்மாவின் உண்மையியல்பின் மூலம் யோகி பிரஹ்ம உண்மையியல்பை ஒரு விளக்காகக் காணும்போது பிரகிருதியின் எல்லா மாற்றங்களிலிருந்து நீங்கிய, பிறவாத, நித்தியக் கடவுளை அறிந்துகொண்டு எல்லாத் தளைகள் அல்லது பாவங்களிலிருந்து விடுவிக் கப்படுகிறான்.

49. எவர் எல்லா மண்டலங்களையும் வியாபிக்கிறாரோ, அவரே உண்மையாகக் கடவுள். அவரே முதற்பிறந்தவர் (ஹிரண்ய கர்ப்பன்). அவர் கருப்பையினுள் நுழைந்துள்ளார். அவர் எங்கும் பார்த்துக் கொண்டு

(தம் முகத்தை எல்லாத் திசைகளிலும் வைத்துக்கொண்டு) அகத்தே வசிக்கும் ஆன்மாவாக அனைவருள்ளும் இருக்கிறார்.

50. எவர் தீயிலுள்ளாரோ, எவர் நீரிலுள்ளாரோ, எவர் புல் பூண்டுகளிலுள்ளாரோ, எவர் மரங்களிலுள்ளாரோ, எவர் உலக முழுவதையும் வியாபித்துள்ளாரோ, அக் கடவுளுக்கு வந்தனைகள், வந்தனைகள்.

அத்தியாயம் மூன்று

அனுபூதி

51. எவர் தம் வல்லமையால் தனியாக ஆட்சி செய்கிறாரோ, எவர் தம் வல்லமையால் எல்லாவுலகங்களையும் ஆட்சி செய்கிறாரோ, எவர் உலக சிருஷ்டி பிரளயகாலத்தில் ஒன்றாயும் அபின்னமாயும் உள்ளாரோ, அவரை அறிபவர்கள் அழிவற்றவராகிறார்கள்.

52. தம் வல்லமையால் உலகங்கள் அனைத்தையும் ஆட்சிசெய்யும் ஒரேயோர் ஆள்வோனே, உருத்திரனே இருக்கிறார். அவரைத் தவிர, அவரை இரண்டாவதாகக் கூடியவர் யாருமில்லை. அவர் எல்லாப் பிராணிகளின் இருதயங்களுள் உள்ளார். அவர் உலகங்கள் அனைத்தையும் படைத்துக் காப்பாற்றி முடிவிலே தம்முள் உபசங்காரஞ் செய்கிறார்.

53. உருத்திரன் இங்கு பரப்பிரஹ்மன் அல்லது பரமான்மா அல்லது அகண்டவஸ்து அல்லது தனி முதலைக் குறிக்கிறது.

54. தம் கண்களையும் தம் முகத்தையும் தம் புலன்களையும் தம்பாதங்களையும் எங்கும் வைத்திருக்கும் அந்த ஒரேயொரு கடவுள்; சுவர்க்கத்தையும் பூமியையும் உண்

டாக்கும்போது அவற்றைத் தம் புஜங்களும் சிறகுகளு முடன் ஒருமிக்கப் போலியாக உருவாக்குகிறார்.

55. தேவர்களைப் படைப்போனும், ஆதரிப்போனும், மகாரிஷியும். அனைவரின் இறைவனும், ஹிரண்யகர்ப்பனை முதலிற் படைத்தவனுமாகிய உருத்திரன் எமக்கு நற் சிந்தனைகளை (தூயநுண்ணறிவை) அளிப்பானாக.

56. ஓ, ருத்ரனே! எந்த உன் வடிவம் மங்களகரமானதோ, பேரச்சந்தருவதில்லையோ, புனிதமானதை விளக்கிக் காட்டுகிறதோ, அந்த நிறையருள் பெற்ற வடிவத்துடன் எமக்குக் காட்சியளிப்பாயாக. ஓ, மலைகள் நடுவே வசிப்போனே!

57. ஓ, மலைகளின் இறைவனே! எய்வதற்கு உன் கைகளில் நீ பிடித்திருக்கும் அம்பை மங்களகரமான தாய்ச் செய்குக. ஓ, மலையைக் காப்பாற்றுவோனே! மனிதனை அல்லது உலகைச் சேதப்படுத்தாதே.

58. சகுணக் கடவுளைக் காட்டிலும் அகண்டவஸ்து வாயிருக்கும், பிராணிகளின் உடல்களுக்கிணங்க எல்லாப் பிராணிகளுள்ளும் மறைந்திருக்கும். முழுவலகின் ஒரே யொரு வியாபகராயிருக்கும் பரப்பிரஹ்மனே அதியுயர் தரமானவன். அவனை இறைவனாக அறிவதால் ஒருவன் அழிவற்றவனாகிறான்.

59. இருளுக்கப்பால் சூரியனைப் போல் ஒளிமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் வல்லமை வாய்ந்த இவ்வஸ்துவை (புருஷனை) நான் அறிகிறேன். அவனை அறிவதால் மாத்திரம் ஒருவன் மரணத்தைத் தாண்டுகிறான். விடுதலையடைவதற்கு வேறு வழியில்லை.

60. அவனைக் காட்டிலும் உயர்வானதோ, அல்லது அவனிலிருந்து வேருனதோ யாதுமில்லை. அவனைவிடப்

பெரியதோ, அல்லது சிறியதோ யாதுமில்லை. இரண்டற்ற ஒன்றும் அசைவற்றவனாய் ஒரு மரம்போன்று அவன் மாத்திரம் சுவர்க்கத்தில் நிற்கிறான். முழுவுலகும் அவ்வஸ்துவால் நிரப்பப்பட்டிருக்கிறது.

61. எது இவ்வுலகிற்கு அப்பாற்பட்டதோ அது வடிவமின்றியது, துன்பமின்றியது. அதை அறிபவர்கள் அழிவற்றவராகிறார்கள். ஆனால், மற்றையவர்களோ அதற்கீடாகத் துன்பம் அனுபவிக்கிறார்கள்,

62. அவன் (இறைவன்) எங்கும் (ஒவ்வொரு பொருளிலும்) தன் முகத்தையும் தலையையும் கழுத்தையும் வைத்திருக்கிறான். அவன் எல்லாப் பிராணிகளின் இருதயங்களில் வசிக்கிறான். அவன் அனைத்தையும் வியாபிக்கிறான். ஆகையால், அவன் எங்கும் நிறைந்தவன், மங்களமானவன்.

63. அம்மனிதன் (புருஷ) உண்மையாக மேன்மையான இறைவனே. அவன் ஒவ்வொரு பொருளையும் ஆட்சி செய்கிறான். அவன் ஒளி. அவன் நித்தியன். எல்லாப் பிராணிகளும் இறுதித் தூயநிலை (மோட்சம்) அடையும் வண்ணம் அவன் அவர்களின் நுண்ணறிவை நடத்துகிறான்.

64. உள்ளம், நுண்ணறிவு, மனம் முதலியவற்றால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் பெருவிரலளவான புருஷன் உயிர்களின் இருதயங்களில் அவற்றின் உள்ளான்மாவாக என்றும் வசிக்கிறான். அவனை அறிபவர்கள் அழிவற்றவராகிறார்கள்.

65. புதுச்சாதகனுக்கு மனதை அநந்தத்தில் நிலைநிறுத்துவது மிகக் கடினம். ஆகையால், ஆரம்பத்தில் அவனது உள்ளத்தில் பெருவிரலளவான ஓர் ஆளில் ஆய்ந்து நினைக்கும்படி அவன் வேண்டப்படுகிறான்.

66. அம்மனிதன் (புருஷ) ஆயிரம் தலைகளையும் ஆயிரம் கண்களையும் ஆயிரம் பாதங்களையும் வைத்திருக்கிறான். அவன் முழுவலகையும் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்து கொண்டு அதற்கப்பாலும் பத்துவிரல் அகலத்தால் வியாபிக்கிறான்.

67. பத்து விரல்கள் என்பது முடிவில்லாதது என்று பொருள்படுகிறது. பிரஹ்மன் முழுவலகையும் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்து கொண்டு அதற்கப்பாலும் அகண்ட நிலைக்கு வியாபிக்கிறான். அவன் உலகை மேம்படுகிறான்.

68. ஆயிரம் தலைகள்: இது இறைவன் (விராட்புருஷ) எண்ணிறந்த தலைகளை உடைமையாக வைத்திருக்கிறான் என்பதைக் குறிக்கிறது. எல்லாத் தலைகளும் எல்லாக் கண்களும் எல்லாக் கைகளும் எல்லாப் பாதங்களும் இறைவனுக்கு உரிமையாயிருக்கின்றன. அவரே எல்லாக் கைகள் மூலம் தொழிலாற்றுகிறார், எல்லா வாய்கள் மூலம் உண்கிறார், எல்லாக் கண்கள் மூலம் காண்கிறார், எல்லாக் காதுகள் மூலம் கேட்கிறார், எல்லாப் பாதங்கள் மூலம் நடக்கிறார், எல்லா மனங்கள் மூலம் சிந்திக்கிறார். நீ இச்செய்யுளை இடைவிடாது சிந்தித்தால் அகந்தை மாயும். நீ விரிவடைந்த இருதயம் பெறுவாய். நீ பேரண்ட உணர்வு நுகர்வாய். நீ உன்னை விராட்புருஷனுடன் ஒருமை காண்பாய்.

69. அந்த ஆள் (புருஷ) மட்டுமே இது (திருசியங்கள் அனைத்தும்). அவன் அமிருதத்தின் இறைவனுமே. அவன் அன்னத்தால் வளரும் யாதுமே.

70. அது எங்கும் கைகளும் பாதங்களுமுடன், எங்கும் கண்கள், தலைகள், வாய்களுடன், எங்கும் செவிகளுடன் உலகத்தில் அனைத்தையும் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

71. அவன் புலன்கள் அனைத்தின் பண்புகளுடன் விளங்குகிறான். ஆயினும், அவன் புலன்கள் அனைத்தும்

இல்லாதவன். அவன் அனைவரினதும் இறைவன். அனைவரையும் ஆள்பவன். அனைவரினதும் புகலிடம். அனைவரினதும் நண்பன்.

72. அவன் நவுவாயிற் புரமாகிய உடலில் வசிக்கிறான். அவனே புறவுலகில் விளையாடும் ஆன்மா (ஹம்சம்). அவனே நிலையாயிருக்கிறதும் அசைகிறதுமான முழுவுலகின் கட்டுப்பாட்டதிகாரி.

73. கைகளும் பாதங்களுமின்றி அவன் விரைவாகச் சென்று பற்றுகிறான். கண்களின்றிக் காண்கிறான். காதுகளின்றிக் கேட்கிறான். அவன் அறிய வேண்டிய அனைத்தும் அறிகிறான். ஆயினும், அவனை அறிபவர்கள் யாருமில்லை. அவனை முதல்வன், உத்தமன் என்கிறார்கள்.

74. மிகுநுண்ணியதிலும் அதிநுண்ணிய, மிகப் பெரியதிலும் அதிபெரிய ஆத்மன் எல்லாப் பிராணிகளின் இருதயங்களில் மறைந்திருக்கிறது. ஆசையற்ற படைப்போனின் அருளால் ஒருவன் எல்லாத் துன்பத்திலும் ஆசையிலுமிருந்து நீங்கியவனாகி ஆத்மனை உத்தமப் பொருளாக உணர்கின்றான்.

75. பக்தி, ஞானத்திற்கு எதிர்மறையானதன்று. மறுதலையாக அது ஞானத்துக்குத் துணையானதாயிருக்கிறது.

76. அத்வைத ஒருமையின் அனுபூதிக்கு இறையருள் அத்தியாவசியம்.

77. எறும்பிலும் எறும்பியிலும் ஒரேயான்மா இருக்கிறது. ஒரே ஆன்மா முழுவுலகையும் வியாபிக்கிறது. அது அநந்தமானது. ஆகையால், ஆத்மன் மிகுநுண்ணியதிலும் அதிநுண்ணியது, மிகப் பெரியதிலும் அதிபெரியது.

78. இத் தேய்வற்ற, தொன்மையான, அனைவரினதும் ஆன்மாவை நான் அறிகிறேன். அதன் எங்கும்

வியாபிக்கும் இயல்பு காரணமாக அது எங்கும் நிறைந்துள்ளது. அதை பிரஹ்மஞானிகள் பிறப்பற்றதென்றும் நித்தியமானதென்றும் பறை சாற்றுகின்றனர்.

அத்தியாயம் நான்கு

(1) பிரார்த்தனை

79. தான் வர்ணமின்றியவனாயினும் நிச்சயித்த நோக்கத்துடன் தன் சொந்த சக்திமூலம் பற்பலவர்ணங்களை வெவ்வேறு வகைகளில் உண்டாக்குகிறவனும் முழுவலகையும் முடிவில் தம்முள்ளேயே உபசங்காரஞ் செய்கின்றவனுமான அப் புனித புருஷன் எமக்குத் தூய நுண்ணறிவைத் தந்தருள்வானாக.

80. எங்ஙனம் தானே வர்ணமற்ற ஓர் ஒளிக்கதிர் ஒரு பட்டகமூலம் செல்லும்போது வெவ்வேறு வர்ணங்களை மேற்கொள்கிறதோ அங்ஙனமே வடிவமற்ற பிரஹ்மமும் தன் சொந்த லீலை அல்லது விளையாட்டின் பொருட்டுப் பற்பல வடிவங்களை மேற்கொள்கிறது.

81. அதுவே அக்கினி. அதுவே ஆதித்தன். அதுவே சந்திரன். அதுவே நட்சத்திரமண்டலம். அதுவே பிரம்மா (ஹிரண்யகர்ப்பன்). அதுவே தண்ணீர். அதுவே பிரஜாபதி.

82. நீயே பெண். நீயே ஆண். நீயே குமரன். நீயே குமரி. நீயே ஊன்று கோலில் ஊன்றிக்கொண்டு தள்ளாடும் வயோதிபன். நீ எங்கும் நோக்கும் முகத்துடன் பிறந்திருக்கிறாய்.

83. நீயே கருநீல ஈ. நீயே செந்நிறக் கண்களுடன் கூடிய பச்சைநிறக் கிளி, நீயே இடிமுழக்க முகிலும் இருது காலங்களும் ஆழிகளும். நீ ஆதியின்றி யிருக்கிறாய். நீ அநந்தம். எவனிலிருந்து உலகங்கள் அனைத்தும் பிறந்துள்ளனவோ அவன் நீயே.

84. தன்னைப்போற் சந்ததிகளை உண்டாக்கும் *செம்மை, வெண்மை, கருமை நிறங்களுடைய ஒரு பிறவாத பெண் இன வஸ்து உண்டு. அவளை நேசித்து அவள் அருகிற் படுக்கும் ஒரு பிறவாத ஆண் இன வஸ்து உண்டு. அவளை நுகர்ந்து மகிழ்ந்த பின் அவளைக் கைவிடும் பிறவாத இன்னும் ஓர் ஆண் உண்டு.

(II) இரு பறவைகளின் உவமை

85. பிரிக்க முடியாத கூட்டாளிகளான, அழகிய சிறகுகளுடைய இரு பறவைகள் ஒரே மரத்தில் வசிக்கின்றன. இவ்விரண்டில் ஒன்று தித்திப்பான பழங்களைத் தின்கிறது. அதே சமயத்தில் மற்றது தின்னாது கூர்ந்து பார்க்கிறது.

*குறிப்பு : செம்மை, வெண்மை, கருமை நிறங்களுடைய பிறவாத பெண் இன வஸ்து—பிரகிருதி அல்லது இயற்கை. முந்நிறங்களும் சத்துவம், இராஜதம், தாமதம் என்னும் முக்குணங்களை அல்லது பிரகிருதியின் கூறுகளை, அல்லது தீ, நீர், மண் என்னும் மூன்று மூலபூதங்களைக் குறிக்கும். சந்ததிகள்—பற்பல படைப்புப் பொருட்கள். பிறவாத ஆண் இன வஸ்து—பந்தத்திலிருக்கும் புருஷன் அல்லது ஆன்மா. இன்னும் ஓர் ஆண்—பிரகிருதியின் வலைகளிலிருந்து தன்னையே விடுவித்த புருஷன் அல்லது ஆன்மா. அவளை நுகர்ந்து மகிழ்ந்த பின் அவளைக் கைவிடும்—பிரகிருதியாய் அளிக்கப்படும் உலகவின்பம் அனைத்தும் துன்பத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பட்டறிவு மூலம் கண்டுபிடித்த பின் ஒருவர் உலகப் பொருட்கள் மீதிருக்கும் பற்று அனைத்தையும் நீக்குகிறார். இரு புருஷர்களும் பசுவையும் பதியையும் (ஜீவனையும் கடவுளையும்) குறிப்பதாயும் கொள்கிறார்கள்.

86. இரு பறவைகள் ஆவன, தனியான்மாவும் (ஜீவனும்) தலைசிறந்த ஆன்மாவு (பரமாத்மனு) மே. பரமாத்மனின் பிரதிபிம்பமே ஜீவன். அதனால் அவர்கள் பிரிக்கமுடியாதவர்கள்.

87. இவ் வுடம்பே மரம். ஒருவரின் கடந்த வினைகளின் விளைவாகிய இன்ப துன்பமே மரத்தின் பழம்.

88. ஒரே மரத்தில் வசித்துக்கொண்டு தனியான்மா துன்பத்தில் மாட்டுண்டு விசனப்படுகிறது. அது மயக்குண்டு தன் அசத்தத் தன்மையின் பொருட்டுத் துயரப்படுகிறது. அது மற்றையதைத் திருப்தியுள்ளதாய்ப் பார்த்துத் தன் மகிமையை அறியும்போது அது துயரத்திலிருந்து நீங்குகிறது.

89. வேதங்கள் அனைத்தும் தங்கும் அழிக்கமுடியாத, உறுபல உயர் நுண் வஸ்துவை அறியாதவனுக்கு வேதங்களாற் பயன் யாது? அதை அறிபவர்கள் மட்டுமே திருப்தியுள்ளவராய் ஆறுதல் பெறுகின்றனர்.

90. மாயாதிபதி (மாயையின் இறைவன்) வேதங்களையும் யாகங்களையும் சடங்குகளையும் சமய விதிகளையும் இருந்தன, இருக்கப்போவனவற்றையும், வேதங்கள் விளம்பும் அனைத்தையும் யாம் உட்பட முழுவலகையும் காப்பாற்றுகிறார். மற்றையது இதில் மாயையினாற் கட்டுப்பட்டுள்ளது.

91. ஆகையால், பிரகிருதி (இயற்கை) யை மாயை என்றும் மேன்மையான கடவுளை மாயாதிபதி என்றும் அறிக. இம் முழுவலகும் அவனது பகுதிகளாகிய பிராணிகளால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது.

(III) அமைதி வழி

92. எவர் ஒன்றாயிருந்தபோதும் பிரகிருதியின் பற்பல நிலைமைகளை அதிகரிக்கிறாரோ, எவருள் இச்சக முழு

தும் ஒடுங்குகிறதோ, எவரிலிருந்து அது பற்பல வடிவங்
களிற் றேன்றுகிறதோ, அந்த இறைவனை, போற்றுதற்
குரிய கடவுளை, அருள் அளிப்போனை ஒருவன் அனுபவ
பூர்வமாக அறியும்போது அவன் அநந்த அமைதி அடை
கிறான்.

93. மகா தீர்க்கதரிசியும் அனைவரின் இறைவனும்
ஹிரண்யகர்ப்பன் பிறப்பதைக் கண்டவனும் தேவர்
களைப் படைப்போனும் பரிபாலிப்போனுமாகிய உருத்
திரன் எமக்குத் தூய அல்லது அனுகூலமான நுண்ணறி
வைத் தந்தருள்வானாக.

94. எவர் தேவர்களின் இறைவனோ, எவர் இரு
கால் உயிர்களையும் நாற்கால் உயிர்களையும் ஆள்கிறாரோ,
எவரில் எல்லா வுலகங்களும் தங்கியிருக்கின்றனவோ,
அந்த ஆனந்தக் கடவுளுக்கு யாம் நைவேத்தியத்துடன்
வழிபாடு செலுத்துவோமாக.

95. எவர் மிக நுட்பமானதிலும் அதி நுட்பமான
வரோ, எவர் பாழ் நடுவில் உலகைப் படைக்கிறாரோ,
அப்பேரின்ப ஒன்றை (சிவனை) எவன் அனுபவபூர்வமாக
அறிகிறானோ அவன் அநந்த அமைதி அடைகிறான்.

96. அவர் மாத்திரமே தகுந்த நேரத்தில் உலக
பரிபாலகர். அவரே எல்லாப் பிராணிகளிலும் மறைந்
திருக்கும் உலகின் இறைவன். அவரில் பிரம்ம ரிஷி
களும் தேவதைகளும் இரண்டறக் கலக்கின்றனர். எவன்
அவரை அங்ஙனம் அறிகிறானோ, அவன் மரணத் தளை
களைத் துண்டு துண்டாகத் துணிக்கிறான்.

97. எவர் அற நுட்ப வடிவில் நெய்யின் சத்தைக்
காட்டிலும் அதி சூக்குமமாக எல்லாப் பிராணிகளிலும்
மறைந்திருக்கிறாரோ, எவர் மாத்திரம் உலகைச் சூழ்ந்
திருக்கிறாரோ அப்பேரின்ப ஒன்றாகிய சிவனை எவன்
அறிகிறானோ அவன் எல்லாத் தளைகளிலிருந்தும் விடுவிக்
கப்படுகிறான்.

98. இவ்வுலகைப் படைப்போனும் பரமான்மாவுமாகிய அக் கடவுள் உள்ளம், நுண்ணறிவு, மனதால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு எல்லாப் பிராணிகளின் இருதயத்தில் என்றும் வசிக்கிறார். இதை அறிபவர்கள் அழிவின்றியவராகிறார்கள்.

99. அஞ்ஞானம் மறைந்த போது, பகலோ இரவோ, இருப்போ இருப்பின்மையோ இல்லாதபோது அங்கு அழிவில்லாத, பூசித்தற்குரிய சவிதாவின் (சூரிய தேவதையின்) ஒளியாகிய சர்வ மங்களகரனாகிய சிவன் மாத்திரம் இருக்கிறார். அவரிடமிருந்து பண்டைய ஞானம் உதயமாகியது.

100. யாரும் அவரை மேலேயோ, குறுக்கேயோ, நடுப் பகுதியிலோ கிரகிக்க முடியாது. பெரும் மகிமை வாய்ந்த பெயருடைய அவருக்கு ஒப்பானவர் அல்லது சமமானவர் இல்லை.

101. அவரது வடிவம் காணப்பட முடியாது. யாரும் அவரைக் கண்ணுற் பார்ப்பதில்லை. இங்ஙனம் இருதயத்தில் இருப்பதாய் உள்ளுணர்வு மூலம் அவரை அறிபவர்கள் அழிவின்றியவராகிறார்கள்.

102. யாரோ ஒருவர் உன்னைப் பிறப்பிலியாய்க் சிந்தித்துக்கொண்டு பயபக்தியுடன் உன்னை அணுகுகின்றார். உன் கருணை முகத்துடன் என்னைக் காப்பாற்ற அருள் கூர்வாயாக.

103. ஓ, உருத்திரனே! எம் பிள்ளைகளுக்கோ, எம் பிராணசக்தி, பசுக்கள் அல்லது குதிரைகளுக்கோ தீங்கு செய்யாதே. அன்றியும் எம் வீரரைச் சீற்றங் கொண்டு கொலை செய்யாதே. யாம் ஆகுதியுடன் உன்னை என்றும் பிரார்த்திப்போமாக.

அத்தியாயம் ஐந்து

மறைவான உண்மை

104. அஞ்ஞானம் உண்மையாக நிலையில்லாதது. ஞானம் உண்மையாக நிலையுள்ளது. அழிவில்லாத அநந்த பரப்பிரஹ்மத்தில் ஞானமும் அஞ்ஞானமும் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஞானம் அஞ்ஞானம் இரண்டையும் அடக்கியாரும் பிரஹ்மம் இவற்றினின்று முற்றாக வேருனது.

105. அவர் ஒருவர் மட்டும் இருப்பதால் அவரே விளைவின் ஒவ்வொரு மூலத்தையும் ஒவ்வொரு வடிவத்தையும் அதிகரிக்கிறார். அவர் மூத்த பொன்னிற ரிஷியின் பிறப்பைப் பார்த்து அவருக்கும் படைப்பின் ஆரம்பத்திலேயே எல்லாவித அறிவையும் அருள்கிறார்.

106. இக் கடவுள் பற்பல வகைகளில் ஒரு வலைக்குப்பின் இன்னொன்றாக விரித்து அதை அதே கணத்தில் ஒன்றாகப் பின்னிழுத்துக் கொள்கிறார். இங்ஙனம் மேலும் ஆட்சி செய்வோரைப் படைத்துக் கொண்டு பரமான்மாதம் ஆதிக்கத்தை அனைவர் மேலும் செலுத்துகிறது.

107. எங்ஙனம் சூரியன் மேலும் கீழும் குறுக்கேயும் எல்லாத் திக்குகளையும் ஒளியூட்டிக் கொண்டு பிரகாசிக்கிறதோ, அங்ஙனமே மங்களகரனாகிய பூதிக்கத்தக்க அந்த ஒரே கடவுள் கருப்பையிலிருந்து பிறக்கும் பிராணிகள் அனைத்தையும் ஆள்கிறார்.

108. எவர் உலகின் ஒரேயொரு மூலமுதலோ அவர் அனைவரது இயல்பின் முதிர்வை வருவிக்கிறார். முதிர்வு நிறைவுக்குக் கொண்டுவரக்கூடிய பிராணிகளை வழி நடத்தி ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் அதன் சிறப்புப் பண்புகளை அருளி முழுவலகையும் ஆள்கிறார்.

109. அவர் வேதங்களில் மறைந்திருக்கும் உபநிஷதங்களில் மறைந்திருக்கிறார். ஹிரண்யகர்ப்பன் அவரைத் தன் மூலமுதலாக (அல்லது வேதங்களின் முதலாக) அறிகிறார். பண்டைக் காலத்தில் அவரை அனுபவ பூர்வமாக அறிந்த அக் கடவுளரும் தீர்க்கதரிசிகளும் அவருடன் இரண்டறக் கலந்து உண்மையில் அழிவற்றவரானார்கள்.

110. பண்புகளாற் பற்றப்பட்ட அவன் (ஜீவான்மா) பலாபலனைக் கருதி வினைகள் ஆற்றித் தன் சொந்த வினைகளின் பலாபலன் அனுபவிக்கிறான். அவன் உண்மையாக உயிர்ச் சக்தியின் இறைவனாயிருந்த போதிலும் அவன் முக்குணங்களாற் கட்டுண்டு, பற்பல வடிவங்களை மேற்கொண்டு, தன் சொந்த வினைகள் காரணமாக மூவழிகளில் அலைகிறான்.

111. ஊசி நுனி போன்று கூரான, சூரியனைப் போன்று பிரகாசமான அவரே நுண்ணறிவினதும் இருதயத்தினதும் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக (பேரண்ட ஆன்மாவின்னு வேறான) பெருவிரலளவான இன்னொரு வராகவும் அகந்தை இச்சையுடையவராகவும் காணப்படுகிறார்.

112. ஜீவான்மா நூறுகப் பிரிக்கப்பட்ட ஒரு மயிர் நுனியின் நூறில் ஒரு பகுதியைப் போன்று நுண்ணியது. ஆயினும், அவன் இயல்பில் அநந்தன். அவன் அறியப்பட வேண்டும்.

113. அது ஆணை பெண்ணை அலியோ அன்று. ஏதாயினும் உடம்பை அது எடுத்து அத்துடன் அது ஒன்றுபடுகிறது அல்லது பொருந்துகிறது.

114. எங்ஙனம் உடம்பு உணவும் குடி பானமும் உபயோகிப்பதால் வளர்கிறதோ, அங்ஙனம் எண்ணம், பரிசம், பார்வை, மயக்க மூலம் ஜீவான்மா தன் வினை

களின் பிரகாரம் பற்பல இடங்களில் பற்பல வடிவங்களைத் தொடர்பாக மேற்கொள்கிறது.

115. ஜீவான்மா தன் சொந்த இயல்பினதும் தன் வினைகளின் இயல்பினதும் தன் மனவியல்பினதும் பிரகாரம் பல தூல, சூக்கும வடிவங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது அல்லது மேற்கொள்கிறது. ஆயினும், அவ் வடிவங்களுடன் சேர்க்கையின் காரணம் இன்னொன்றாகக் காணப்படுகிறது.

116. உடம்புடன் ஒருவரின் சேர்க்கையின் காரணம் இறைவனே.

117. எவர் ஆதியந்தமின்றியவரோ, எவர் பாழ்மத்தியில் உலகைப் படைக்கிறாரோ, எவர் பற்பல வடிவங்களை மேற்கொள்கிறாரோ, எவர் உலகைச் சூழ்ந்து கொள்கிறாரோ — அவரை எவன் அறிகிறானோ அவன் எல்லாத் தளைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கப்படுகிறான்.

118. எவர் நேர் உள்ளுணர்வுக் காட்சி மூலம் அனுபவ பூர்வமாக அறியப்பட வேண்டுமோ, எவர் உடலற்றவரோ, அல்லது அழிவற்றவரோ, எவர் இருப்புக்கும் இருப்பின்மைக்கும் காரணமாயிருக்கிறாரோ, எவர் சர்வ மங்களகரராயும் பதினாறு கலைகளின் உற்பத்திக்குக் காரணமாயும் இருக்கிறாரோ — அக் கடவுளை எவர்கள் அறிகிறார்களோ அவர்கள் இன்னும் உடம்பெடுப்பதிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறார்கள்.

அத்தியாயம் ஆறு

விடுதலைக்கு வழி

119. சில மயக்கமடைந்த சிந்தனையாளர் இயற்கையை மூலம் மற்றையவர்கள் காலத்தையும் உலக காரணமாகப் பேசுகிறார்கள். ஆனால், கடவுளின் மகிமையினாலேயே பிரஹ்ம சக்கரம் சுழல்கிறது.

120. எவர் என்றும் உலகைச் சூழ்ந்துகொள் கிறாரோ, எவர் முற்றுணர்வுடையவரோ, காலத்தின் இறைவனோ, குணங்கள் உடையவரோ, சர்வஞான முள் ளவரோ—அவரின் கட்டளைப்படியே பூமி, புனல், கனல், காற்று, ஆகாயம் என்றழைக்கப்படும் அல்லது எண்ணப் படும் இப்படைப்புத் தானாக விரிவாகிறது.

121. அவர் தம் செயல் விளைவை உண்டாக்கி ஒன்று மாறி ஒன்றாகத் தத்துவங்களுடன், ஒன்றுடன், இரண் டுடன், மூன்றுடன் அல்லது எட்டுடன், காலத்துடனுங் கூட மனதின் நுண் இயல்புகளுடனும் ஒன்று சேர்ந்து பிற்பாடு செயலற்றிருக்கிறார்.

122. எட்டுத் தத்துவங்களாவன : சாங்கியரின் எண் ஆக்கிப் படைப்பவை. அதாவது, அனைத்திற்கும் ஆதாரமான அவ்யக்தம், நுண்ணறிவு, அகங்காரம், சடப்பொருளின் ஐந்து சூக்கும் பூதங்கள் (தன் மாத் திரைகள்) அல்லது ஐம்பூதங்கள், மனம், நுண்ணறிவு, அகங்காரம். ஆன்மா இணைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரே தத் துவம் அவ்யக்தம் அல்லது பிரகிருதி. இரண்டு என் பவை அவ்யக்தமும் நுண்ணறிவும். மூன்றென்பன அவ் யக்தம், நுண்ணறிவு, அகங்காரம்.

123. இன்னொரு விளக்கம் உண்டு. ஒரு தத்துவம் என்பது அவித்தை அல்லது அஞ்ஞானம். இரண்டென் பன தர்மம், அதர்மம் (செம்மை, செம்மையின்மை) அல்லது ராக துவேஷம் (விருப்பு வெறுப்புக்கள்). மூன்று வன மூவுடம்புகள்—தூல, சூக்கும், காரண சரீரங்கள்; அல்லது முக்குணங்கள்—சத்துவம், இராஜதம், தாம தம்; அல்லது மூவவஸ்தைகள்—நனவு, கனவு ஆழ்ந்த உறக்க நிலைகள்; அல்லது காலதேச காரணம்.

124. அவர் முக்குணங்களுடன் கூடிப் படைப்பைத் தொடங்கி எல்லாப் பொருட்களையும் ஒழுங்குபடுத்து கிறார். அவர் குணங்கள் இல்லாதிருக்கும் நிலையில் செயல்

விளைவின் அழிவை உண்டாகச் செய்கிறார். அழிவிற்குப் பின் தம் இயல்பிற் றனியனாக நிலைத்திருக்கிறார்.

125. அவரே உடல் ஆன்மாவுடன் இணைக்கப்படும் காரணங்களின் ஆதி, மூலம். அவர் முக்காலப் பகுதிகளுக்கும் (இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம்) அப்பாற்பட்டவர். அவர் அவயவங்களின்றியவருமே. எவர் உலகமாய்க் காணப்படுகிறாரோ, எவர் எல்லாப் பிராணிகளின் மூலமுதலோ அப் பூசிக்கத்தக்க இறைவன் தம் இயல்பில் இருதயங்களில் இருக்கிறார். யாவன் அவரைத் தன் இதயத்தில் முன்னரே தியானம் அல்லது வழிபாடு செய்கிறானோ, அவனால் அவர் காணப்படுகிறார்.

126. சம்சார விருட்சம், காலம், வடிவங்களைவிடச் சிறந்தவரும் வேறானவருமே அவர். அறங்கள் அனைத்தினதும் பிறப்பிடமும், மறங்கள் அனைத்தையும் அழிப்பவரும், நற்குணங்கள் அனைத்தினதும் இறைவனுமாகிய அவரிலிருந்து இச் சகம் முழுதும் உற்பவிக்கிறது. அவரை ஒருவரில் ஆன்மாவாய், எல்லாவுலகின் அழிவற்ற இருப்பிடமாய் அறிக.

127. எவர் பிரபுக்கள் அனைவரினதும் சிறந்த பிரபுவோ, தேவர்கள் அனைவரினதும் பரமதேவனோ, ஆள்வோர் அனைவரினதும் தலைசிறந்த ஆள்வோனோ — அவரை மனித அறிவுக்கப்பாற்பட்ட, உலகின் பூசிக்கத்தக்க முதல்வனை யாம் அறிவோமாக.

128. அவரது வினை (முயற்சி) அல்லது உறுப்பு (கரணம்) யாதும் காணப்படுவதில்லை. அவருக்குச் சமமானவரோ அல்லது மேம்பட்டவரோ காணப்படுவதில்லை. அவரது பெருஞ்சக்தி பற்பல விதமானவையென்று வேதங்களிற் பகரப்பட்டிருக்கிறது. அவரது ஞானம், பலம், வினை அவரில் சுபாவமானவையென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

129. இவ்வுலகில் அவருக்கு முதல்வர் இல்லை. அவரை ஆள்பவர் இல்லை. (அவரை உய்த்துணரக்கூடிய)

அவரது அறிகுறியும் இல்லை. அவரே மூலமுதல், கரண தேவதைகளின் தேவதை. அவருக்குத் தந்தையில்லை. அன்றியும் அவருக்குத் தலைவனாயிருப்பவர் யாரும் இல்லை.

130. எங்ஙனம் ஒரு சிலந்திப் பூச்சி (தன் சொந்தக் கொப்பூழிலிருந்து வெளிப்படுத்திய) நூல்போன்ற இழைகளைப் பயன்படுத்துகிறதோ, அங்ஙனம் தம்மைப் பிரகிருதி அல்லது இயற்கையின் விளைவுகளால் தாமாகவே மூடிக்கொள்ளும் அந்த ஒரேயொரு கடவுள் பிரஹ்மத்துடன் எமக்கு ஐக்கியம் தந்தருள்வாராக.

131. ஒரே கடவுளே எல்லாப் பிராணிகளிலும் மறைந்திருக்கிறார். அவர் அனைத்தையும் வியாபிக்கிறார். அவரே எல்லாப் பிராணிகளினதும் அந்தர்யாமி, அவர் எல்லா வினைகளையும் அதிகரிக்கிறார். அவரில் எல்லாப் பிராணிகளும் வசிக்கின்றன. அவர் காட்சியாளர். அவர் தனியாக அல்லது முழுமையாக உள்ளவர். பண்புகள் யாதும் இல்லாதவர்.

132. அவரே சலனமற்ற பலவற்றின் ஆள்வோன். அவர் ஒரே விதையைப் பற்பலவாக்குகிறார். தங்கள் ஆன்மாவுள் அவரைக் காணும் அறிவாளிகளுக்கே நித்தியானந்தம் உரியது; மற்றையவர்களுக்கன்று.

133. அவர் நித்தியப் பொருள்களினுள் நித்தியம். நுண்மதியுள்ளவர் அனைவரினதும் நுண்மதி. ஒருவராயிருந்தபோதிலும் அவர் பலரின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்கிறார். சாங்கிய (தர்சன) த்தாலும் யோகத்தாலும் (சமயப் பயிற்சியாலும்) கிரகிக்கப்பட வேண்டிய, எல்லாவற்றிற்கும் மூலமுதலாகிய அவரை எவன் அறிந்துள்ளானோ, அவன் எல்லாத் தளைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கப்படுகிறான்.

134. அங்கு சூரியன் பிரகாசிப்பதில்லை. சந்திரனும் நட்சத்திரங்களும் பிரகாசிப்பதில்லை. அங்கு இம் மின்னல்களும் பிரகாசிப்பதில்லை, அங்ஙனமாயின் இத் தீ

எங்ஙனம் பிரகாசிக்கும்? அவர் பிரகாசிக்கும்போது அனைத்தும் அவரைப் பின்னொடர்ந்து பிரகாசிக்கிறது. அவரது ஒளியாலேயே இவையனைத்தும் விளங்குகின்றன.

135. எவர் உலகத்தில் அஞ்ஞானத்தை அழிக்கும் ஒரேயோர் ஆன்மாவோ (ஹம்ச) அவர் மாத்திரமே நீரிலுள்ள தீ. ஒருவன் உண்மையாக அவரை அறிந்து மரணத்தைத் தாண்டுகிறான். விடுதலைக்கு வேறு வழி யில்லை.

136. அவர் உலகைப் படைக்கிறார்; அறிகிறார். அவரே தம் சொந்த மூலமுதல். அவர் முற்றுணர்வுடையவர். அவரே காலத்தின் காலன் (காலத்தை அழிப்போன்). அவர் நிறைவின் எல்லாப் பண்புகளும் பெற்றிருக்கிறார். அவர் ஒவ்வொன்றையும் சிறப்பாக அறிகிறார். அவரே இயற்கையினதும் மனிதனதும் தலைவன், குணங்களின் இறைவன். அவரே பந்தம், இருப்பு, உலக விமோசனம் முதலியவற்றின் மூல காரணமா யிருக்கிறார்.

137. அவர் தம்மையே போன்றவர், அழிவற்றவர். ஆள்வோன் வடிவத்தில் இருக்கிறார். அவர் அனைத்தும் அறிபவர், சர்வ வியாபகர், உலக பாதுகாப்பாளர், நித்திய ஆள்வோன். அவரை எவரும் ஆட்சி செய்தல் முடியாது.

138. எவரது ஒளி நுண்ணிறை ஆத்மனை நோக்கிச் செலுத்துகிறதோ, எவர் படைப்பின் ஆரம்பத்தில் பிரம்மாவைப் படைத்து அவருக்கு வேதங்களை அளித்தாரோ, அக்கடவுளிடம் நான் விடுதலையை விரும்பிச் சரண் அடைகிறேன்.

139. எவர் கரணங்களின்றியவரோ, வினையின்றியவரோ, எவர் அமைதியானவரோ, குற்றங் கறையின்றியவரோ, அமிருத்துவம் என்னும் கரைக்குப் போவதற்குச் சிறந்த பாலமோ, எவர் தன் விறகை எரித்த நெருப்புப் போன்றவரோ (அவரிடம் நான் சரண் புகுகிறேன்).

140. கடவுளை முதல் அறிந்தாலன்றி மனிதர் தோல் போன்று ஆகாயத்தைச் சுருட்டும்போது மட்டும் துன்பத்திற்கு முடிவு இருக்கும்.

141. கடவுள் இருதயத்தில் அனுபவ பூர்வமாக அறியப்பட்டாலன்றி மனிதர் ஆகாயத்தைச் சுருட்டுவது போன்ற இயலாதது இயலும்போது மட்டுமே துன்பம் ஒழியும். ஒருவன் கடவுளனுபூதி யடையும்போது மட்டும் துன்ப துக்கங்கள் முடிவுறும். கடவுளை யறியாது யாரே னும் தன்னைத் துன்பங்களிலிருந்து விடுவிக்க முயல்வானா கில் அவனது முயற்சிகள் அனைத்தும் ஆகாயத்தைச் சுருட்ட முயற்சிப்பது போன்று பயனற்றதாகும். இதுவே, இச்சலோகத்தின் பொருள்.

142. தமது தவச் சக்தியாலும் கடவுட் கிருபையா லும் பிரஹ்மத்தை யனுபவபூர்வமாக உணர்ந்து கொண்டு மெய்யறிவுள்ள சுவேதாசுவதரர் பரம சந்நி யாசிகளுக்கு எல்லாத் தீர்க்கதரிசிகளாலும் தஞ்சம் அடையப்படும் பரம புனித பிரஹ்ம உண்மையை விளக்கினார்.

143. முன்னொரு காலத்தில் விளக்கப்பட்ட, வேதாந் தத்திலுள்ள இப் பரம இரகசியம் அல்லது தெய்வீக மறை உண்மை மனவெழுச்சிகள் தன்வயப்படுத்தப் படாத ஒருவனுக்கோ அல்லது தகுதியற்ற மகன் எவ னுக்குமோ அல்லது தகுதியில்லாத ஒரு சீடனுக்கோ வழங்கக்கூடாது.

144. எவன் கடவுளிடம் பரம பக்தியும் கடவுட் பக்தியளவு தன் குரு அல்லது ஆசிரியரிடமும் பக்தியும் வைத்திருக்கிறானோ, அவ்வுயர் பண்புடையவனுக்கு இவ் வுண்மைகள் சொல்லப்பட்டிருந்தால், அவ்வாறாயின் மாத்திரம், அவை உண்மையாக மேம்பட்டு விளங்கும்.

ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தரின் நூல்கள்

ரூ. ச.

முக்கிய உபநிஷதங்களின் சாரம்

அத்தியாயம் 1—3 ஈச, கேன, கட-உபநிஷதங்கள் 1-00

„ 4 பிரச்னோபநிஷதம் -25

„ 5 முண்டகோபநிஷதம் -25

„ 6—8 மாண்டூக்கிய, தைத்திரீய,
ஐதரேய-உபநிஷதங்கள் -50

„ 9—10 சாந்தோக்கிய-பிருஹதாரணியக
உபநிஷதங்கள் -50

அத்தியாயம் 1-10 கொண்ட தொகுதி (Half Calico) 3-50

சுவேதாசுவதர உபநிஷத விளக்கம் -50

இவ்வாறு அருள்கிறார் சிவானந்தர் -75

சிவானந்தரின் அருளுரைகள் -60

திவ்வியானந்தம் 1—8 அகிம்சை, கோபம்,
அவதாரம், பக்தி, பிரம்மம், பிரமசரியம்,
பௌத்த மதம், தர்மம் (தனித்தனி) -20

கிடைக்குமிடம் :

(1) ஆத்மஜோதி நிலையம்
நாவலப்பிட்டி, சிலோன்.

(2) தெய்வீக வாழ்க்கைச் சங்கம்
(யாழ்ப்பாணக் கிளை)
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம், சிலோன்.

(3) ஸ்ரீ பொ. கந்தையா,
“தனசக்தி” திருக்கோணமலை, சிலோன்.